

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3501/2024
30.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Радославе Мађаров и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Лазаревић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1876/24 од 24.04.2024. године, у седници одржаној 30.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1876/24 од 24.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1876/24 од 24.04.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3425/22 од 25.01.2024. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да на име накнаде штете због неискоришћеног одмора у току дневног рада за период од 17.11.2019. године до 30.09.2022. године исплати тужиоцу појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом трећем изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 147.920,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужена да на досуђени износ трошкова парничног поступка плати тужиоцу законску затезну камату од дана доношења пресуде до дана који претходи дану извршности пресуде.

Пресудом Апелациони суд у Београду Гж1 1876/24 од 24.04.2024. године, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом, другом и трећем изреке, жалба тужене у том делу одбијена као неоснована и одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужена, због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП, а ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), у вези члана 92 Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 10/23), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата тужиоцу накнаде на име неискоришћеног одмора у току рада у сменама у трајању од по 12 сати на пословима обезбеђења лица лишених слободе у Служби за обезбеђење у Окружном затвору у Чачку који не дозвољавају прекид рада без одговарајуће замене коју тужена није обезбедила. О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде, нижестепени судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правој ствари, из којих разлога у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, те је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 17.11.2022. године, а вредност предмета спора је 202.479,50 динара, па како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то у конкретном случају ревизија није дозвољена, у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у другом ставу изреке.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова судских такси за одговор на ревизију је одбијен, с обзиром да ови трошкови нису били нужни за вођење парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, па је на основу члана 165. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**